

POSTANOWIENIE Z DNIA 5 PAŹDZIERNIKA 2010 R.
SNO 44/10

Przewodniczący: sędzia SN Przemysław Kalinowski.

Sędziowie SN: Iwona Koper, Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem protokolanta w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w stanie spoczynku po rozpoznaniu w dniu 5 października 2010 r. zażalenia wniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w Apelacji (...) na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 24 czerwca 2010 r., sygn. akt ASD (...)

postanowił:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do merytorycznego rozpoznania.

Uzasadnienie

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Apelacji (...) złożył do Sądu Dyscyplinarnego wnioski z dnia 1 kwietnia 2010 r. o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego, któremu zarzucił uchybienie godności urzędu sędziowskiego, polegające na tym, że:

1. w dniu 16 listopada 2009 r., w godzinach wieczornych, w K., woj. (...), prowadził w stanie nietrzeźwości (3,40 promille) samochód osobowy marki „Rover”, nr rejestracyjny (...),
 2. w miejscu i czasie, jak w pkt. 1, naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w K. mł. asp. Jacka I., podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, poprzez dwukrotne uderzenie go dłonią w tył głowy,
 3. w miejscu i czasie, jak w pkt. 1, zachował się arogancko wobec funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. – sierż. Kamila K. i mł. asp. Jacka I., podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych, poprzez wyzywanie ich wulgarnymi i obraźliwymi słowami,
- tj. popełnienie przewinień dyscyplinarnych przewidzianych w art. 107 § 1 u.s.p.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny zawiesił postępowanie w sprawie wymienionego sędziego, przeniesionego w stan

spoczynku z dniem 31 marca 2010 r., do czasu zakończenia postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w K., sygn. akt 1Ds 1384/Sw.

Sąd Dyscyplinarny uznał, że zarzucone sędziemu w postępowaniu dyscyplinarnym czyny są tożsame podmiotowo i przedmiotowo z czynami objętymi postępowaniem karnym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową. W tej sytuacji ze względu na ekonomikę procesową i art. 108 § 4 u.s.p. należało – zdaniem Sądu Dyscyplinarnego – zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia toczącego się aktualnie przeciwko sędziemu postępowania karnego (art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.).

W zażaleniu na to postanowienie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzucił obrazę art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., polegającą na niesłusznym uznaniu, że prowadzone przez Prokuraturę Rejonową postępowanie karne stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie toczącego się równocześnie postępowania dyscyplinarnego, oraz błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że postępowanie karne w sprawie 1Ds 1384/Sw toczy się, mimo że uległo ono zawieszeniu postanowieniem z dnia 21 czerwca 2010 r. W konkluzji zażalenia wniosł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu w celu kontynuowania postępowania w sprawie.

W odpowiedzi na zażalenie sędziego w stanie spoczynku wniosł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zawieszając zaskarżonym postanowieniem postępowanie dyscyplinarne, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny nawiązał, o czym świadczy treść uzasadnienia tego postanowienia, do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06 (OSNKW 2006, nr 10, poz. 87). Zgodnie z tą uchwałą postępowanie dyscyplinarne unormowane w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.; dalej – „u.s.p.”) toczy się niezależnie od postępowania karnego, także w wypadku jednoczesności i podmiotowo-przedmiotowej tożsamości tych postępowań. W takiej sytuacji postępowanie dyscyplinarne należy jednak zawiesić do czasu zakończenia postępowania karnego, gdy przemawia za tym wzgląd na ekonomikę procesową lub konieczność zastosowania instytucji określonej w art. 108 § 4 u.s.p. (art. 22 § 1 k.p.k. stosowany odpowiednio), chyba że wystarczające jest zarządzenie przerwy lub odroczenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie nie ma, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, podstaw do zawieszenia postępowania. Nie zachodzi w niej bowiem wypadek jednoczesności i podmiotowo-przedmiotowej

tożsamości postępowania dyscyplinarnego i postępowania karnego, prowadzonego pod sygn. 1 Ds. 1384/09/Sw.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny na skutek błędu w ustaleniach faktycznych – co trafnie zarzucił skarżący – przyjął, że przeciwko obwinionemu toczy się postępowanie karne pod wymienioną sygnaturą. Tymczasem postępowanie w tej sprawie, co wynika z wydanego w niej postanowienia z dnia 21 czerwca 2010 r., zostało zawieszono na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. Nie zachodzi zatem sytuacja, w której przeciwko obwinionemu toczy się jednocześnie postępowanie dyscyplinarne i karne.

Z zebranego w sprawie materiału wynika jednoznacznie, że zawieszono postępowanie karne toczyło się w sprawie. Obwinionego chroni immunitet sędziowski, uniemożliwiający pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej (art. 80 § 1 u.s.p.). Nie została bowiem jeszcze wydana – na skutek wniosku Prokuratora Rejonowego z dnia 4 grudnia 2009 r. – uchwała zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Brak tej uchwały oznacza, że postępowanie karne jest niedopuszczalne z powodu niezastnienia przesłanki procesowej warunkującej jego dopuszczalność (art. 17 pkt 10 k.p.k.). Nie jest zatem możliwe wszczęcie postępowania karnego przeciwko osobie i przedstawienie sędziemu zarzutów w postępowaniu karnym (art. 313 § 1 k.p.k.). W konsekwencji nie zachodzi sytuacja podmiotowo-przedmiotowej tożsamości postępowania dyscyplinarnego i postępowania karnego.

Ze względu już na niewątpliwy brak jednoczesności oraz podmiotowo-przedmiotowej tożsamości postępowania dyscyplinarnego i karnego nie było podstaw – co trafnie zarzucił skarżący – do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego z powodu przeszkody w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Jedynie zatem ubocznie należy zauważyć, że skarżący ma także rację zarzucając, że powołanie się w postanowieniu zawieszającym postępowanie dyscyplinarne na ekonomikę postępowania wymaga – czego brak w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia – wskazania konkretnych okoliczności przemawiających za zawieszeniem postępowania dyscyplinarnego z tego powodu. Nie ulega też wątpliwości, że zawieszenia postępowania dyscyplinarnego w sprawie nie uzasadnia również art. 108 § 4 u.s.p. W orzecznictwie zostało bowiem wyjaśnione, że ustalenie, iż przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa musi być oparte na prawomocnym wyroku skazującym za przestępstwo, którego znamiona są zawarte w zarzucanym przewinieniu albo na prawomocnym wyroku warunkowo umarzającym postępowanie (por. przytoczona uchwała Sądu Najwyższego I KZP 8/06 oraz uchwała Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 9 kwietnia 2008 r., SNO 20/08, OSNSD 2008, poz. 7 oraz wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 czerwca 2008 r., SNO 40/08, OSNSD 2008, poz. 59).

Oceny zasadności zaskarżonego postanowienia nie zmienia podniesiona w odpowiedzi na zażalenie okoliczność, że podstawę zawieszenia może stanowić także ciężka choroba obwinionego, uniemożliwiająca mu branie udziału w postępowaniu, albowiem taka przeszkoda – co wynika wyraźnie z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia – nie stanowiła podstawy zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak w sentencji postanowienia.